

מפרחי הריקלמה

לכם התשובה:

צריך לרכו את כל הכוחות במרכזה של הארץ, בירושלים, ואחרי כן להתפשט. כדרכיב ופרצת יסה וקרמה, צפונה ונגבה ושלא לפור את הכוחות הרפופים בלאו הכי. — הכרה זו שוכנת בלב סיפדי נחלת יצחק. אשר לא השכו כסף ונכרו על כל מכשול וקנו את שטח הקרקע הנאה בקרבת ירושלים שבין מוצא ודילב, באמצע עבר כביש ירושלים—ים, ארסתני נתכרחה בטייסעין טובים ואורי צח, הקיקע נוחה להקמת בתים, גידול ירקות, שקדים, זיתים, חלב, גידול עופות, מעונות קיץ.

בקירוב ננש לבנין מלן גדל על ארסתנו ומחוסדיסווגנים החלטנו למכור במשך זמן קצר במחיר שזה רוגם קרקע בעד 60 דולאר, הודרוו ואל תחסיצו את השעה הכשרה והיו חלוצי הבונים של עדיהננים הנאה נחלת יצחק ליד ירושלים.

ואמנם, בקרבתה של קרית ענבים משתרע שטח של סלעים, בן אלף רוגם בערך, שלא נתברכו בשפזתמים והשיי כים לאחת המשפחות הערביות המיוחסות. למתע, לפני כשנה, הופיעו לשני צדיי הכביש שלטם גדולים סאר ועליהם כתובת באיתיות אשוריות ורומיות מאירות עינים: נחלת יצחק. לא הוברר עדין, אם קבוצת היהודים המסתתרים מאחורי השלטים הגדולים קנו את הקרקע קנית. מסש או אמרו לעזור—וננית, שלא לשם שמים—לבעלי הקרקע הערביים למכור את האדמה חלקות-חלקות ליהודי הנולה. אולם סאו הופיעו השלטים לא נתוסף על הקרקע לא נדבק של בית ולא מענית חרושה ורק הבית שבתוך הכרם שעל הנכעה מתנוסס כאשר התנוסס לפני שבועות מספר נתעלסו פתאום שני השלטים הגדולים ונפלה הברה, כי כל ענין הפרוקטסיא הו נתבטל כלי. אולם שם, באמריקה, געשיה עוד אחריה המאמצים לצצוא קופצים תמימים ולהודי ליכם למרחסות.

התברכו בני קרית יורעאל, כי תלמידים נאמנים לכם לדרכי-תעסולתכם...

דל"ת

קהלית ציון משיכה נאותה התעמולה הנפרזה והמנוסחת, שאהזה בה בימי גאות כשעמדה לבנות עיר ואם בירעאל, ועוד עתה מתפרסמות בעתונני אמריקה ההבסחות המינוסות על תועפית הרים וכל טוב שלה, והנה נתקלתי באחד מעתוני אמריקה (מארנענושורנאל גל, 7394) בספק-מאמר ספק-מודעה בשם הימיני, המצב הנוכחי בארץ-ישראל ובו נמצא כתוב:

ארי הנסיונות המרובים, שנעשו בשנים האחרונות בא"י, מוכרחים לנו לבוא לידי המסקנות דלקסן: אעפי שכולם אהובים, כולם כרורים, כולם טובים, כל נסיון סייע וסם יע לבנין הארץ, הרי הדרך העיקרית והנכונה המביאה לתכלית הרצויה היא ההשקעה הפרטית של ההון באי בדרכי-יונים ולשם ריוח וזה ימשך את לב היהודים לביא כהסונים ורק אז תכנה הארץ על תדה.

ואחרי ההקדמה הכוללת הזו בא בעל המאמר לנמור את ההלל על ירושלים:

אכן מסו הבונים, זו ירושלים, שכור למ לטן המושבות הראשונות ער הקבית צנה החדשות עזובה ולא רצו לקנית בה קרקע ספאת יקרותה ומהיותה ארסת-סרשים, היתה עתה לראש-פנה והגיעה למרוסריה אצלחה, ירושלים הולכת ונכנית לגדולה ולני, לתפארת וחוסן, כל השקעה יש עמה רוחים וסלעיהההרים נושאים פרי-הלולים, בתערוכה החקלאית בחיפה קכלו המושבות שבקרבת ירושלים, מוצא וקרית-ענבים, את הפרסים הגדולים ביותר.

ואם תשאלו את המעירים והמ-עוררים את האהבה לירושלים: האם קבוצת קרית ענבים נוסדה מתוך השקעה פרטית ובדרך הביונים; ואם גם לפי הדיוח הרשמי של הממשלה קבלה קבוצת קרית ענבים פרס ראשון אחד מבין 68 פרסים—בעד פירות-העונה ופרס שלישי אחד—מבין 36 פרסים—בעד דבש רדוי ובמוצא קבל יהודי אחד פרס שני אחד—מבין 53 פרסים—בעד שמורי ירקות—מה ענינם לכם, כי תבואו להתהדר בנוצות לא לכם? והיתה